

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Confessio Fidei Exhibita Invictiss. Imp. Carolo V. Cæsari
Aug. in Comicijs Avgvstæ. Anno M. D. XXX.**

Melanchthon, Philipp

Vitebergæ, 1542

VD16 C 4714

Praefatio. Philippvs Melanthon Lectori Salvtem D.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35748

PHILIPPVS MELANTHON
LECTORI SALVTEM D.

OSTQVAM CON= feſſio Principum noſtrorum publice prælecta eſt, Theo= logi quidam ac Monachi adornauerunt Conſutatio= nem noſtri ſcripti, quã cum Cæs. Maieſtas curaffeſſet etiam in conſeſſu Principum prælegi, poſtulauit a noſtris Principibus, ut illi Conſutationi aſſentirentur. No= ſtri autem quia audierant multos articulos impro= batos eſſe, quos abijcere ſine offenſione conſcien= tiæ non poterant, rogauerunt ſibi exhiberi exem= plum Conſutationis, ut & uidere quid damnarent aduerſarij, & rationes eorum reucllere poſſent. Et in tali cauſa, quæ ad Religionem & ad docen= das conſcientias pertinet, arbitrabantur fore, ut non grauati exhiberent ſuum ſcriptum aduerſa= rij, ſed non potuerunt id impetrare noſtri, niſi pe= riculoſiſſimis conditionibus, quas recipere non po= terant, niſi uellent ſe in diſcrimen certum conijce= re. Inſtituta eſt autem deinde pacificatio, in qua apparuit noſtros nullum onus quamlibet incom=

A ij modum

PREFATIO.

modum detrectare, quod sine offensione conscientie suscipi posset. Sed aduersarij obstinate hoc postulabant, ut quosdam manifestos abusus atque errores approbaremus, quod cum non possemus facere, iterum postulauit Cæs. M. ut Principes nostri assentirentur Confutationi. Id facere Principes nostri recusauerunt. Quomodo enim assentirentur in causa Religionis, scripto non inspecto? Et audierant articulos quosdam damnatos esse, in quibus non poterant iudicia aduersariorum sine scelere comprobare. Iusserant autem me et alios quosdam parare Apologiam Confessionis, in qua exponerentur Cæs. Maiestati cause, quare non reciperemus Confutationem, et ea quae obiecerant aduersarij, diluerentur. Quidam enim ex nostris inter prælegendum capita locorum et argumentorum exceperant. Hanc Apologiam obtulerunt ad extremum Cæsareæ Maiest. ut cognosceret nos maximis et grauissimis causis impediri, quo minus Confutationem approbaremus. Verum Cæsareæ Maiestas non recepit oblatum scriptum. Postea editum est decretum quoddam, in quo gloriantur aduersarij, quod nostram Confessionem ex scripturis confutauerint. Habes igitur Lector nunc Apologiam nostram, ex qua intelliges, et

quid

quid aduersarij iudicauerint, retulimus enim bona fide, & q̄ articulos aliquot contra manifestā scripturam spiritus sancti damnauerint, Tantum abest, ut nostras sententias per scripturas labefactauerint. Quāq̄ autem initio Apologiam instituumus communicato cum alijs consilio, tamen ego inter excudendum quaedam adieci. Quare meum nomen profiteor, ne quis queri possit sine certo autore librum editum esse. Semper hic meus mos fuit in his controuersijs, ut quantum omnino facere possem, retinerem formā usitatae doctrinae, ut facilius aliquando coire concordia posset. Neq; multo secus nunc facio, Etsi recte possem longius abducere huius aetatis homines ab aduersariorum opinionibus. Sed aduersarij sic agunt causam, ut ostendant se neq; ueritatem, neq; concordiam querere, sed ut sanguinē nostrum exorbeant. Et nunc scripsi, quam moderatissime potui, ac si quid uidetur dictū asperius, hic mihi praefandum est, me cum Theologis ac Monachis, qui scripserunt Consutationem litigare, non cum Caesare, aut principibus, quos, ut debeo, ueneror. Sed uidi nuper Consutationem, & animaduerti adeo insidiosae & calumniosae scriptam esse, ut fallere etiam cautos in certis locis posset. Non tractaui tamen omnes cauillationes. Eset

PRAEFATIO.

enim infinitum opus, sed praecipua argumenta complexus sum, ut extet apud omnes nationes, testimonium de nobis, quod recte et pie sentiamus de Evangelio Christi. Non delectat nos discordia, Nec nihil mouemur periculo nostro, quod quantum sit in tanta acerbitate odiorum, quibus intelligimus accensos esse aduersarios, facile intelligimus, Sed non possumus abijcere manifestam ueritatem et Ecclesiae necessariam, quare incommoda et pericula propter gloriam Christi, et utilitatem Ecclesiae perferenda esse sentimus, et confidimus Deo probari hoc nostrum officium, et speramus equiora de nobis iudicia posteritatis fore. Neque enim negari potest, quin multi loci doctrinae Christianae, quos maxime prodest extare in Ecclesia, a nostris patefacti et illustrati sint, qui qualibus et quam periculosis opinionibus obruti olim iacuerint apud Monachos, Canonistas, et Theologos Sophistas, non libet hic recitare. Habemus publica testimonia multorum bonorum uirorum, qui Deo gratias agunt pro hoc summo beneficio, quod de multis necessarijs locis docuerint meliora, quam passim leguntur apud aduersarios nostros. Commendabimus itaque causam nostram Christo, qui olim iudicabit has controversias, quem oramus, ut respiciat afflictas et dissipatas Ecclesias, et in concordiam piam et perpetuam redigat.